

فرهنگ نومه تنها راه نجات بخش در آخرالزمان (۲)

در مطلب شماره ۱ بیان شد که نجات از خطر فتنه‌های آخرالزمان بنا به فرمایش علی(ع)،

رفتار و کردار بر اساس فرهنگ نومه می‌باشد:

«انّ من ورائکم فتناً مظالمه عمیاء مَنکسِفَه لاینجو منها الا
الذُّومَه»

«همانا از پشت سرتان فتنه‌ای می‌آید که در آن کور شدن و بدحالی وجود دارد، نجات نمی‌یابد از آن مگر فرد گمنام».

و مشخصات فردی نومه طبق فرمایش امیر کلام حضرت علی(ع) به شرح زیر گفته شد:

«... ان شهدا لم يعرف، و ان غاب لم یفتقد، اولئک مصابیح الهدی، و اعلام السری، لیسوا بالمساییح، و لا المذاییع البذر، اولئک یفتح الله لهم ابواب رحمته، و یکشف عنهم ضراء نقمته». (خطبه ۱۰۳ / نهج البلاغه)

«... در میان مردم است ولی او را نشاناسند، و در میان جمعیت که نباشد کسی سراغ او را نگیرد، آنها چراغ‌های هدایت و نشانه‌های رستگاری‌اند، نه فتنه‌انگیزند و اهل فساد، و نه سخن‌چین‌اند، نه عیب‌جویی و آبروریزی می‌کنند و نه بیهوده‌گویند. خدا در ب‌های رحمت خود را به روی آنان گشوده و از گزند خشم خود نگاهشان داشته است».

در این قسمت آنچه مورد مذاقه و توجه باید قرار گیرد، چگونگی ورود به این فرهنگ است.

لازمه‌ی تحقق چنین فرهنگی، عدم متوقع بودن می‌باشد.

توقع داشتن نوعی خودخواهی است و به عبارتی یعنی توجه انسان تنها معطوف به نیازهای خود بوده، بدون اینکه توجهی به احساس و خواسته‌ی طرف مقابل داشته باشد.

✓ راه درمان

راه معالجه و برطرف کردن این اخلاق نکوهیده این است که هر زمان این حس به سراغ انسان بیاید، خود را به جای طرف مقابل فرض کند. مثلاً؛ توقع دارد که فرد مقابل به او زنگ زده و احوالپرسش شود، اگر خود را اگر جای آن فرد گذارد و سوال کند:

اگر نتوانم چه؟

یا نخواهم؟

یا ممکن است، فراموش کنم و ...

لذا با چنین تصوراتی از خود، سطح توقعش را پایین آورده و «توقع» کم کم از او زایل می‌شود.

توقع نداشتن، نکته‌ی اخلاقی بسیار ممدوحی می‌باشد.

رابطه برپایه‌ی توقع نمی‌تواند، چندان لذت‌بخش و پایدار باشد و شاید به گونه‌ای عذاب‌آور نیز باشد.

عواقبی چون غمگین شدن و یا شاکی شدن زمانی که انتظار و توقع برآورده نشود، در نتیجه، دلخوری، عکس‌العمل، رفتاری نامناسب مقابل دوست و ... به بار خواهد داشت که جز تخریب ارتباطات و گسست قلبها از هم، عایدی برای فرد نخواهد داشت.

باید به جای دلخوری و رنجش، نسبت به کسی که غافل شده است یا به عمد یا به دلیل درگیری و پریشانی انجام موردی را فراموش کرده است، دل سوزاند.

پس نبایدست توقع داشته و کینه به دل گرفت و نباید آرامش خود را از دست داد. و نیز بهتر است هر وقت کسی کاری می‌کند که انسان انتظار و توقع آن را ندارد، بداند:

۱_ اصلاً عمدی در کار نبوده و او نتوانسته است

۲_ کارهای دیگری در اولویت بوده

۳_ و یا اینکه درگیر هست و فراموش کرده.

حضرت علی(ع) می‌فرماید:

«عاقبت‌ترین مردم آن این هست که گمنام زندگی کند».

داشتن این روحیات، هم انسان را برای ورود به فرهنگ نومه آماده کرده و هم به حفظ ارتباطات سالم در آخرالزمان، یاری خواهد رساند.

ادامه دارد ...

برگرفته از سخنرانی دعای ندبه هیئت مشتاقان ظهور